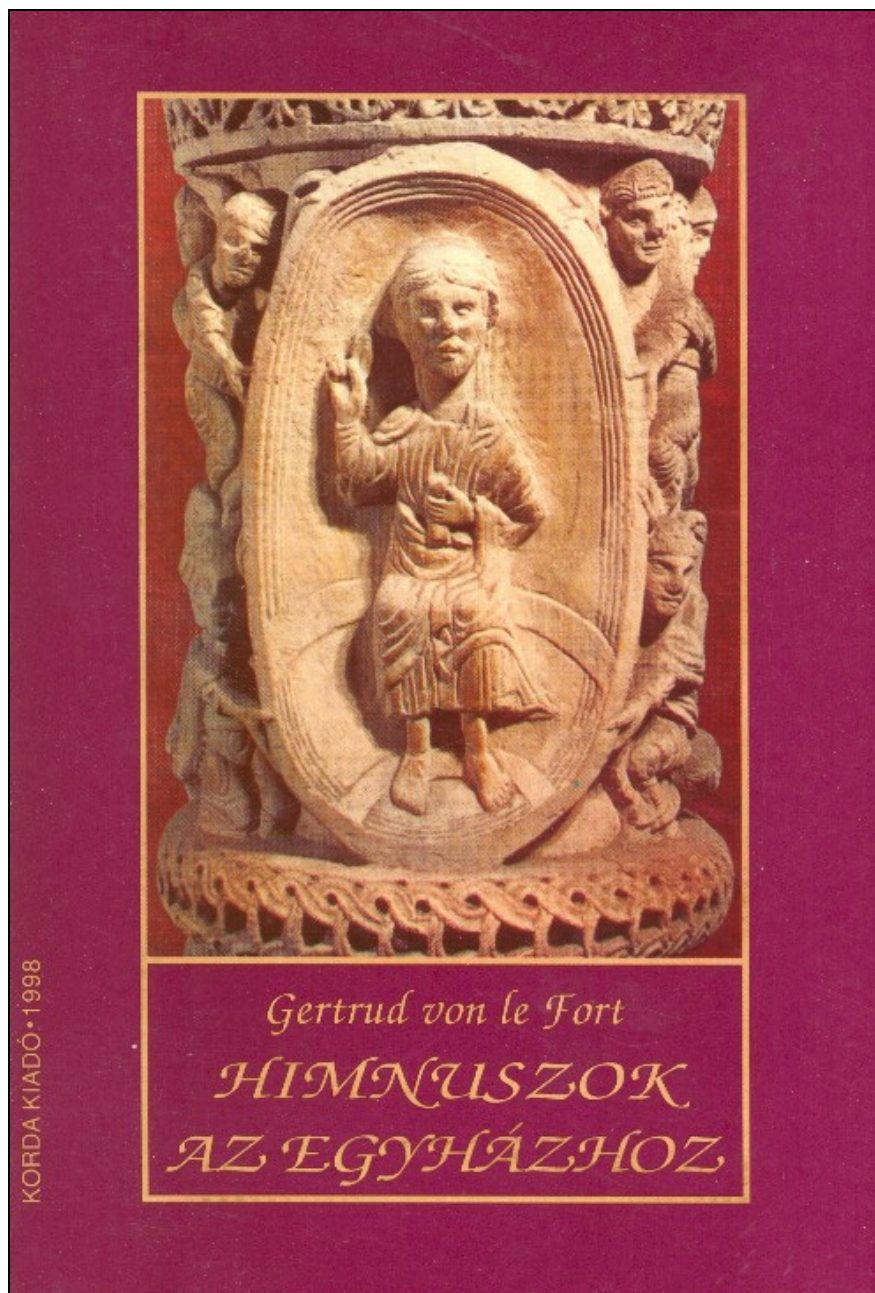

Gertrud von le Fort Himnuszok az Egyházhoz

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a maganyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Gertrud von le Fort
Himnuszok az Egyházhoz

Fordította: Lénárd Ödön
1955-1981-1996

Címlap fotó:
Húsvéti gyertyatartó, XII. század (részlet)
Róma, Szent Pál Bazilika

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1998-ban jelent meg a Korda Kiado gondozásában az ISBN 963 9097 17 9 azonosítóval. A magyar fordítás elektronikus változata a kismarosi ciszterci apátnő és a Piarista Rend tartományfőnökének az engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Piarista Rendé.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék.....	3
Gertrud von le Fort.....	5
A kötet eredeti bevezetése.....	6
Prológus.....	7
Hazafelé az Egyházba.....	8
I.....	8
II.....	9
III.....	9
IV.....	10
V.....	10
VI.....	11
VII.....	12
VIII.....	12
Az Egyház szentsége.....	14
I.....	14
II.....	14
III.....	15
IV.....	16
V.....	17
Az egyház imái.....	18
I.....	18
II.....	18
III.....	19
IV.....	20
Corpus Christi mysticum.....	21
I.....	21
II.....	21
III.....	22
IV.....	22
Az egyházi év.....	24
Advent I.....	24
Advent II.....	25
Karácsony.....	25
Passió I.....	26
Passió II.....	27
Passió III.....	27
Passió IV.....	28
Passió V.....	29
Húsvét.....	29
Az Úr mennybemenetele után I.....	30
Az Úr mennybemenetele után II.....	31
Pünkösöd.....	31
Úrnap.....	32
Te Deum.....	32
Litánia Jézus Legszentebb Szívének Ünnepe.....	33

Mária mennybemenetelének vigiliája.....	36
Krisztus Király ünnepe I.	36
Krisztus Király ünnepe II.....	37
A végső dolgok	38
I.	38
II.....	38
III.....	39
IV.....	40

Gertrud von le Fort

1876-ban született. Családja valamikor protestáns vallása miatt menekült át Olaszországból először Franciaországba, majd Németországba. Utazásai folyamán belső éhsége Rómába vitte. Itt tért meg. Himnuszai konverziójának belső kísérőiként születtek meg.

Egyike korunk legjelentősebb katolikus írójának. Nő, aki kemény és markáns, és modern ember, aki annyira transzcendens, hogy párját ritkítja a mi soraink között is. Többi írónkat érdekli az Isten ügyének története a történelemben és a társadalomban, vagy a lelkek tántorgása a bűn és kegyelem között. Ő a legérzékenyebb ponthoz nyúl: az Egyházhoz. A ma embere nem hívő, vagy hitetlen, hanem egyházas, vagy egyházellenes. Ezen a legkényesebb ponton keresztül aktualizálódik legtöbbször számunkra az Isten ügyének dolga. Emiatt, és a kereszténység legbelső lényegéhez tartozó minden ideigvaló máit levetkőzött

transzcendenciája miatt, rendkívül alkalmas mérőműszer annak megállapítására, hogy bensőnk evangéliumi címkékkel ellátott vélekedései és állásfoglalásai mennyi evilági, pogány szennyeződést rejtjenek magukban. Az értetlenség, elutasítás, ki-nem-elégítettség érzései kedvezőtlen szimptomák.

Magyar nyelven a Veronika kendője, a Magdeburgi menyegző és a Gettóból jött pápa című kötetei jelentek meg önállóan. Azután szép számmal fordítások elszórtan a Vigiliában, Jelenkorban, Korunk Szavában stb. (A *Kiadó megjegyzése*: 1961-ben Münchenben a „Pannónia Sacra” kiadásában megjelentek a Himnuszok, *Himnusz az Egyházhoz* címmel, Kisjókai Erzsébet fordításában, de ez alig juthatott el Magyarországra.)

Az itt következő kötet eredetije: *Hymnen an die Kriche*. Pustet kiadás. München. 1932. 5. kiadás. A fordítás teljes. Az eddig itt-ott megjelent egy-két darab fordítását nem tartom kifogástalannak.

Nem is egyszerű dolog fordítani. Himnuszai gondolati versek, melyek minden rímes vagy mértékes formát nélkülöznek, s csak a belső feszültség lüktetése emeli őket a hétköznapi beszéd fölé. Ezt a belső feszültséget kell önmagunkban létrehozunk, hogy a lélek áradó életét kifejezhessük, vagy akárcsak – olvasóként – ennek kifejezését felfogjuk és átéljük. S mivel a külső forma hiányzik, csak a meztelen lélek pusztá lüktetése él, ahol az is kimarad, vagy elcsitul, bizony csak a süket szóforma zörög tovább, ami számára még a zengő érc és a pengő cimbalom is megtisztelő megjelölés lenne. De erről már nem tehet sem Gertrud von le Fort, sem az Egyház, sem az Isten. Más bajok vannak ott. De talán mindez még akkor is elindíthat egy nagy belső sírást a bajok felett...

A kötet eredeti bevezetése

A „Himnuszok az Egyházhoz” párbeszédet alkotnak. Az Isten után sóvárgó léleknek felel az Isten az Egyház hangjában.

Az önmagában még mélyen elmerült lélek a maga elmélkedéseiben úgy fogja fel ezt a hangot, mint csodálatos és ijesztő átélését a természetfelettinek, egyénisége kereteit szétrobbantó igazságnak és szeretetnek, ami mind az Egyházból árad feléje. Küzdelem alakul ki a lélek belsejében, amely azzal végződik, hogy a lélek bizalomteljesen átadja magát a természetfölötti igazságnak és az Egyház szeretetének.

S valóban csak ettől fogva ismeri meg, szereti meg és dicsőíti az Egyházat. A rémület köszönetnek és Hozsannának ad helyet. Az Egyház most maga kezd szólni a lélekhez, őt felvilágosítani önmagáról és végigvezetni az Istentől az Egyházra bízott boldogító titkok során. Itt már a lélek saját, egyéni hangja fokozatosan elhallgat, amíg – teljesen összenőve az Egyházzal – már csak annak szavára figyel.

Az Egyház szavát, ahogyan a lélek ezekben a himnuszokban felfogja, az „És szólsz” – „Ma így szólsz” bevezető mondatok jelzik. Ahol ezek hiányoznak, ott mindig saját hangja csendül meg.

Prológus

Uram, a lelkemben él egy álom Rólad,
de magam nem tudok Hozzád menni,
mert bereteszelték minden kapumat!

Mintha csak hadseregek zártak volna körül,
úgy vagyok bezárva örök önmagamba!

Ezen tört össze a kezem,
ezen verdestem sebesre a fejemet,
s ezen halványult árnyékká szellemem minden látomása.

Mert egyetlen sugarad sem hatol a mélyeimbe,
csak saját lelkem holdvilága süt oda.

És te, hogyan hatoltál belém, Istenemnek Hangja?
Vajon nem csak ligeteim vad madarainak kiáltozása vagy?

A Reménység legmagasabb csúcsaihoz hurcoltalak téged,
de azok is csak önmagam csúcsai!

A Kétségbeesés vizeihez repültem,
de azok sem mélyebbek enszívemnél!

A Szeretetem: lépcsők a lelkemben,
de mindig, mindig csak magamban maradok.

De a szobáimban nincs nyugalom,
a legcsendesebbjük is metsző, mint egy sikoltás.

Az utolsójuk is csak előszoba,
a legszentebbjük is csak várakozás,
és a legsötétebb közülük: dal a nappalról.

Hazafelé az Egyházba

I.

Kidőlt törzsnek vagyok a hajtása,
de a Te árnyékod úgy borul rám,
mint az Alpések árnya.

Pacsirta vagyok, aki ősszel nem talált haza,
de a Te hangod olyan, mint szárnyak suhogása.

A neved úgy csendül felém, mint egy csillag neve.

Szemeim szertefutó határai közt nincs képmás,
mely a tieddel vetekedhetnék.

Virágzó oszlop vagy, halott törmelékek között.
Nemes kehely vagy, mihaszna cserepek között.

Királyok fonnyadnak el és seregek sápadnak el előtted,
mert mindnyájunk testvére a szél,
de a te testvéreid a sziklák.

Ki tudna úgy szólani, ahogyan Te szólsz?
Kit ne pusztítana el a Magasságbeli haragja?

Az édig emeled a fejed, és a koponyád nem perzselődik meg,
a pokol pereméig ereszkedsz alá,
és a lábaid sértetlenek maradnak.

Az Örökkévalóságról teszel vallomást,
és a lelked nem rémül meg.

A Bizonyosságot kéred számon,
és az ajkaid nem némulnak el.

Valóban angyalok fellegei kell hogy tanyázzanak feletted,
s kerubfelhőknek kell téged befödniök.

Mert úgy virítasz vakmerőségemben, mint a sivatag pálmája,
és annyi a gyermeked, mint a szántóföldek kalásza.

II.

Egy csöndességnyi időre
szeretném fejemet az öledbe hajtani!

Egy reménységnyi időre szeretnék a karjaidban megpihenni!

De Te nem vagy útszéli fogadó,
és a kapuid nem nyílnak kifelé.

Senki sem élt át Téged, aki továbbenged!

A kétkedőnek azt mondod: hallgass,
a kérdezőnek: térdelj le!

A menekülőnek: add meg magad,
és a szárnyalónak: ereszkedj alá!

Benned lesántul minden kalandkeresés,
és hazatalál minden búcsújárás.

Ezért menekülnek a napjaim Előled,
ahogy a szélvihar menekül a csend elől.

De tudom, hogy sohasem szabadulok meg Tőled,
mert valóban, ahogy Te jössz utánam,
úgy csak az Isten tud követni!

III.

Anyám, öledbe hajtom a fejemet,
ments meg engem önmagamtól!

Mert félelmetes a Hit parancsa,
amit Te hangoztatsz.

Idegenként bolyong látásom minden mezőin,
az órák völgyei és a csillagok közötti űrök mitsem tudnak róla.

Mint jégmezőkön, imbolyognak rajta a lábaim,
és a szellemem úgy porlik szét ott, mint üvegsziklákon.

Anyám, biztos vagy benne, hogy nem csapott be a Mélység Követe?

Hogy nem űztek csúfot belőled az angyalok seregének idétlenjei?

Biztatsz, hogy oltsam ki egyetlen fényecskémet,
és biztatsz, hogy gyűjtsam fel magam újra az Éj Sötétjén.

Vakságot ajánlasz nekem, hogy lássak,
és süketséget, hogy halljak.

Anyám, tudod Te, hogy mit teszel?
Én az öledbe hajtom a fejemet;
ments meg engem önmagamtól!

IV.

Úgy estem bele a Te hited törvényébe,
mint egy meztelen kardba.

Az értelmem derekán hatol át az éle,
a tudásom világán ment keresztül.

Soha többé nem fogok bolyongani enszemeim csillagai alatt, és a magam erejének istápjával.

Elszakítottál partjaimtól, és megerősakoltad lábaim alatt a földet.

Hajóim a tengeren bolyonganak, mert eltépted minden horgonyomat.

Gondolataim láncai elszakadtak, s most úgy csüngenek le, mint bozót a szakadékba.

Röpdösök az apám háza körül, mint egy madár, hogy nincs-e rajta egy rés, mely beereszti oda a
te idegen fényedet.

De lelkem sebén kívül nincs több nyílás a földön, –

Úgy estem bele a Te hited törvényébe,
mint egy kétélű kardba!

V.

De a tüskéidből még mindig erő árad,
és a mélységeidből ének tör föl.

Az árnyékod úgy borul a lelkemre, mint egy rózsa,
és az éjszakáid olyanok, mint a nemes bor.

Ott akarlak szeretni,
ahol már elapad az irántad való szeretetem.

Ott akarlak még igenelni,
ahol már tagadlak.

Ott akarok elenyészni, ahol forrásozom,
és ahol elenyésznék,
ott akarok élni örökké.

Ahol a lábaim már vonakodnak továbbkísérni,
ott akarok letérdelni.

Ahol a kezeim csődöt mondanak,
ott akarom őket összekulcsolni.

Szellővé szeretnék válni a gőgöm őszében,
és hóvá kétségeim telén.

Igen, úgy kell aludnia bennem a félelemnek,
ahogy alusznak a hóval betemetett sírok.

Porrá vágyom válni Tanításod sziklái előtt,
és hamuvá parancsaid lángjában –

és szét fogom zúzni az eleven karjaimat,
hogy átöleljelek az árnyékukkal.

VI.

És íme így szól hozzám a te törvényed hangja:

Amit én török el, az éppen nincs eltörve,
és amit porba alázok, azt emelem fel.

Kegyelemből lettem hozzád kegyetlen,
és könyörületből könyörtelen.

Elvakítottalak, hogy feloldódjanak a határaid,
és sötétségbe burkoltalak, hogy ne találj meg többé korlátaidat.

Úgy nyeltelek el, ahogyan a tenger nyel el egy szigetet,
hogy besodorjalak az Örökkévalóságba.

Gúnyyá lettem az eszed,
és erőszakká a természeted számára,
hogy – mint egy pincelyukban – megláncoljalak,
és kihozzalak szellemed börtönkapui mögül.

Mert ahol a te Mélyeid Mélységek után szomjaznak,
ott már nem csörgedeznek ennek a földnek a forrásai.

S ahol végül elfonnyad még a te honvágyad is,
ott lejárt az idő minden ingaórája.

Nézd, a Másvilág fehér árnyékát hordom a szárnyaimon,
s homlokomon az Odatúl partvonalai zúgnak.

Azért kell torzzá válnom az agyadban,
és pusztulássá a szádon,

de a lelked számára Hajnal vagyok és Hazatérés,
és vagyok az Istennel való Békéd Szivárványa a felhők fölött.

VII.

Ki menti meg a lelkeket az emberek szavaitól?

A távolból olyan hangjuk, mint a trombitaké,
de ha közelebb érnek, csak kolompok lógnak a nyakukon.

Lobogókkal és zászlókkal tolonganak felénk,
de ha feltámad a szél, szétfoszlik minden pompájuk.

Figyeljete csak ti hangosak és elbizakodottak,
ti, a szellem viharvertjei, ti, kényetek-kedvetek fattyai:

Elepedtünk a forrásaitoknál,
kiéheztünk az ételeiteken,
megvakultunk a lámpáitoknál.

Út vagytok, amelyik sehová sem vezet,
csupa kis apró lépés vagytok önmagatok körül.

Olyanok vagytok, mint az áradó vizek,
mindig a magatok motyogásával van teli a szátok.

Ma igazságtok bölcsője ring bennetek,
de holnapra ti vagytok a sírja is.

Jaj, nektek, kik kézzel fogtok meg bennünket,
egy lelket csak Istennel szabad megmarkolni.

Jaj, nektek, kik pohárból itattok bennünket,
a léleknek az Örökkévalóságot kell adni.

Jaj, nektek, kik üres szíveteket mutogatjátok!

A papnak az oltárnál nincs arca,
s a kezek, melyek az Urat emelik, nem díszesek, s nem szennyesek.

Mert akit az Isten beszéltet, azt elhallgattatja,
s akit a Lelke felgyújt, az kialszik.

VIII.

A lelkeket csak Te kerested!
Ki merné hűséged jogait csorbítani?

Gyermek volt a lelke, kit titokban kitettek.

Árva volt az élet minden asztalánál,
és özvegy még a kedvese karjaiban is.

A fivéreim megvetették,
és a nővéreim elidegenítették.

A világ bölcsei elárulták.

Ha szomjazott, múlandósággal kínálták,
s ha gyötrődött, azt mondták neki: hisz nem is létezel!

Aztán elküldték a szívemhez,
mintha csak annak vére-cseppje lenne.

Aztán elküldték az agyamhoz,
mintha csak egy gondolat lenne.

Úzött vad volt sötét ösztönök erdejében,
felriasztott madár a halott Mindenségben.

Olyan volt, mint aki egész életén keresztül haldoklik.

De te imádkoztál érte, s ez megmentette,
áldozatot mutattál be érte, és ő abból táplálkozott.

Drága kincsként sirattad meg,
ezért kiáltozza a nevedet.

Fölmagasztaltad mint egy királynőt,
ezért borul a lábaid elé.

Ki merné hűséged jogait csorbítani?

Az Egyház szentsége

I.

És szólsz:

A karom még tele van az őserdők virágaival,
s a hajam még az emberiség tavaszának völgyeiben lett harmatos.

Olyan imákat ismerek még, mikre hallgatnak a rétek,
s még tudom, hogy hogyan szelídíti meg az ember a zivatart, és hogyan áldja meg a vizet.

A sivatag titkait hordom még az ölemben,
és ősz gondolkodók tisztos hajzatát a fejemen.

Mert a föld minden fiának én vagyok az anyja:
mért mocskolsz hát engem, te világ, hogy nagyságos lehetek, mint az én mennyei Atyám?

Lásd, bennem még itt térdelnek a rég elpusztult népek,
és annyi pogány botorkál az Örökkévalóság felé lelkem mécsesével.

Isteneik templomaiban titokban én lakoztam,
s én voltam a Sejtelem bölcseik minden bölcsességében.

Én virrasztottam csillagvizsgálók tornyán,
s én álltam ott azoknál a magányos asszonyoknál, kiket megszállt a Lélek,

Én voltam minden idők vágyakozása,
Én voltam minden idők világossága,

Én vagyok minden idők teljessége.

Én vagyok az ő nagy Együttesük,
én vagyok örök Egységük.

Minden útjuk számára én vagyok az Út:
s a századok rajtam keresztül vonulnak az Isten felé.

II.

Te szikla vagy, mely az Örökkévalóság felé zuhan,
s az én napjaimnak a népe homok, mely a Semmibe hullik.

Porfelhő, mely önmaga körül örvénylik.

Vérének szavát tette meg a Szellem törvényévé,
és nemzetségének nevét Istenné.

Ezért zúzmaraként borítod be álmai erdejét,
és mint a hó gögénének fenyőtornyait.

Mert nem engeded magad az emberek jármába hajtani,
s a Hangodat nem adod kölcsön múlandóságunknak.

Magad alá gyűröd a nemzeteket, hogy megmentsd őket,
s megparancsolod nekik, hogy egyenesedjenek fel előtted, hogy az üdvösségükön dolgozzanak.

Mert határaik számodra csak árnyakból épült falak,
és gyűlöletük zúgása kacagásként hangzik.

A fegyvereik úgy csörögnek, mint az üvegcserepek,
és a győzelmeik: apró kamrácskák gyertyalángja.

De a te diadalod Napkelettől Napnyugtáig ér,
és a szárnyaid túlszárnyalnak minden tengeren.

A karod átölel négereket és fehéreket,
és a Te lelked lebeg minden nemzetek fölött.

Óráidnak nincs órája,
és a határaid határtalanok,
mert az Úr irgalmát hordod az öledben.

III.

Köpenyed bíborfonalakkból készült,
de ezeket nem a földön fonták.

Homlokodat fátyol ékesíti,
amit angyalaink sírtak számodra.

Mert kedvesek előtted haragosaid,
és szívből szereted gyűlölőidet.

Nyugodni is csak tövisen tudsz,
mert a lelkükön jár az eszed.

Ezer sebed van, s belőlük ömlik a könyörületed:
mert megáldod minden ellenségedet.

Még azokat is, akik erről már mit sem tudnak.

A világ könyörületessége csak a te szökött leánygyermeked,
s az ember minden jogával te voltál viselő.

Tőled tanultak minden emberi bölcsességet.

Minden jelképük mögött te vagy a titkos írás.
Minden vizünk mélyén te vagy az ismeretlen áram.

Életünknek Te vagy bűvös ereje.

A tévedők nem pusztulnak el,
mert Te még tudod az utat,

és a bűnösöket megkímélik,
mert Te még imádkozol.

A megátalkodott számára a legutolsó kegyelem
még a te ítéleted.

Ha csak egy napig is hallgatnál, kialudnának,
s ha egy éjszakán át aludnál, elpusztulnának.

Mert miattad nem ejti le az ég a földet,
s minden gyalázód csak tebelőled él!

IV.

A szolgálid soha el nem avuló ruhákat hordanak,
s a nyelved olyan, mint harangjaid érce.

Imáid ezeréves tölgyek,
és zsoltáraidban a tenger lélegzik.

A tanításod vár bevehetetlen hegyek ormán.

Ami fogadalmat elfogadsz, az az idők végéig tart,
és mikor áldást osztasz, az egekben építesz házakat.

A szentségeid óriási jelzőtüzek a homlokunkon,
senki sem tudja azokat eloltani.

Mert a te hűséged mértéke nem az emberi hűség,
és éveid nem ismernek ősziidőt.

Örökös láng vagy a kavargó hamu fölött.

Torony vagy rohanó áradat közepén.

Azért hallgatsz olyan mélyen, mikor a napok lármáznak,
mert estére úgyszólván csak a te irgalmadra szorulnak rá:

Mert minden sírgödör fölött Te imádkozol!

Holnapra pusztaság áll ott, ahol ma kert díszlik,
s ahol reggel egy egész nép lakott, ott éjjelre a pusztulás üt tanyát. –

Te vagy az Örökkévalóságnak egyetlen jele ezen a földön:
amire Te nem nyomod rá a bélyegedet, azt lebélyegzi a Halál.

V.

Szentjeid olyanok, mint idegen országok hősei,
és arcuk úgy fest, mint egy ismeretlen írás.

Kiemeled őket a teremtmények törvényei alól,
mintha csak tönkre akarnád tenni őket.

Hegynek folyó vizek ők,
és tűzhely nélkül lobogó lángok.

Nagy hurrá-kiáltások ők a halálban,
eleven tűz sötét kínok alatt.

Az éjszakában elmondott imák ők,
mély erdők csendjében bemutatott ünnepi áldozatok.

Üdítő serlegként öntöd ki az erejüket,
és borral teli kehelyként a vérüket.

Mert úgy kutatsz fel minden egyediséget, mint egy forrást,
és úgy tárod fel őket, mint csillámot a kőzetben.

A sivatagból elvezetsz a szeretethez,
és a hallgatásból a szótlansághoz.

A kapuidban nem ülnek árvák, mint az embereknél.

Nálad, akik lemondtak mindenről: pazarolnak,
és a szegényeid fejedelmi ajándékokat adnak.

A Megkötözöttjeid szabadítanak meg, és Feláldozottjaid adnak életet.

Magánosaid váltak meg a Magányosságtól:
mert Te vagy a lelkek fogsága feletti győzelem.

Az egyház imái

I.

Az imáid vakmerőbbek, mint a bölcsek hegyláncai!

Hidakként építed be őket a parttalanba,
s mint sasokat hajtod ki őket a viharba.

Hajóként küldöd őket az Ismeretlen tengerére,
mint nagy tengerjárókat ködös vadvizekre.

A világ borzad a te összekulcsolt kezeidtől,
s bántják odaadó térdeid.

Ajkai aggodalmasan gúnyolódnak,
s bezárkózik kétségei kamrájába.

Mert Te eleven testtel zsákmányul dobod őt az Örökkévalóságnak,
s mielőtt még elmúltak volna, már hiábavalónak tartod az éveit.

Az Utak, melyek a szádból indulnak, a túlvilág útjai,
ahová a lelked elér, ott megszűnik minden teremtmény.

Magad azonban felékesítve térsz vissza a sivatagból,
és Megvilágosítottként az éjszaka szárnyai alól.

Elevenen jössz vissza a Mélységből,
és Meghallgatottként az örök hallgatásból.

A megsemmisülésből úgy térsz vissza, mint aki erőre kapott,
és a láthatatlanból, mint aki megtestesült!

II.

Amikor a városok még lázasan
hánykolódnak az ágyukon,
és a nedves falvak elsüllyednek a földnek kigőzölgésében,

amikor az állatok még nem is mozdulnak,
s az Úr magánya üli meg a földet,

akkor csendíted fel hangodat a sötétből,
ahogyan a lélek emelkedik ki a vak anyagból.

Lerázod tagjaidról az álmat,
és a sötétben már birokra kelsz a pillanat borzalmával.

Mert az éjszaka bűnei olyanok, mint a mérges gőzök,
s az élők álma, mint a Halál súlya.

Valóban senki sem tudja, hogy felvirrad-e a következő nap.

De te kigyújtod a lelked, és az reménysugárként megelőzi a hajnalpírt.

Arcra hullsz az Úr előtt, mielőtt még a harmat lehullanék.

Felallelujázol rá, mielőtt felkelnének a pacsirták,
és Teremtőd dicséretével elűzöl minden félelmet.

Megmosod a föld arcát himnuszaiddal,
és megfürdeted őt imáidban, míg egészen tiszta nem lesz,
és egészen új arccal fordítod az Úr felé.

És az Úr kilép Magányosságából,
és fénykarokkal átölel téged, –
s íme, az egész világ Kegyelme ölében ébred fel.

III.

Tudom, hogy rajtad keresztül az Úr szól,
mert nálad van az ő Hallgatásának a kulcsa.

Úgy tanultad ezt meg, mint egy csodálatos nyelvet;
a szavaid csak az ő követői.

Ha ez felzúg, elnémul dómjaid zszibongása,
és orgonatitánjaid visszatartják lélegzetüket.

Zsoltáraid a földre hullnak előtte,
és kórusaid hangtalanul esnek össze.

Mintha csak hullámhegyek simulnának el,
s hatalmas viharok csuknák össze szárnyukat.

S az a nagy-nagy emberi nyugtalanság elcsitul,
mint egy gyermek.

Szép a halála és boldog:
gyertyával és tömjénnel a kezében megy a másvilágra
s dicsőítés az utolsó sóhaja.

Utolsó imáidra fekteted le őt, mielőtt még eljő az Úr;
a ezek hófehérek, mintha csak csillogna a hangod:
de senki sem hallja őket többé.

Mert akit te árnyékba borítasz, megvilágít téged,
s az süllyed itt el, akiben Te süllyedtél el.

IV.

Az erényeid úgy közelednek az oltár felől, mint eltaszított királynéok.

Dicsőséged nemes fonónői elveszítették orsóikat!
Csak Alázatod áll még a lépcsőkön.

Elsápasztottad a nővéreit, hogy ő kiszínesedjék,
megtépáztad királynőid dicsőségét, hogy ő jusson tisztelethez.

Mert a többiek mind csak a Kegyelem lányai,
de Alázatod a Mindenhatóság szülötte:

Ő Isten rokona, a mély porban sem méltatlan hozzá.

A Teremtésben ő a Hatalom,
vele szemben az égben sincs ellenállás.

Keresztültör a kerubok-őrízte kapun,
és az ércangyalok leeresztik előtte kardjukat.

Egészen az Úr arculatáig merészkedik,
hogy ott térdenálljon egy örökkévalóságon keresztül.

Corpus Christi mysticum

I.

Ahogy az ég kéklő szeretete borul minden lény fölé,
úgy feszíted ki sátradat a szétszórtak fölé.

Ahogy a nap aranytengere árad mezőről-mezőre,
úgy ömlesz át az egyik lélekből a másikba.

Egyetlen áramlás vagy,
egyetlen ölelés a boldogság mélyeiben.

Szülőföldünk kivirágzása vagy,
sötét értelmünk megvilágosodása.

Mert az Isten ölében feküdtünk, egyik a másikban,
álombamerülten feküdtünk teremtőnk titkaiban.

A szeretetnél is közelebb voltunk egymáshoz,
egyek voltunk a formák első derengése előtt:

S most úgy magasodsz fel a ködből, mint az emlékezés dómja.
Óriás toronyként emelkedsz ki az idő omladékaiból.

Minden harangod származásunkról szól,
s éjjel-nappal hirdeted örök hazatérésünket.

II.

Mert a földön mindenütt az elhagyatottság orkánja zúg,
hallgasd csak: erdőn-mezőn hogy panaszkodik a világ.

Mert mindenütt csak árvák élnek
és sehol sincsenek kettesben.

Mert valami börtönből mindenütt süvölt egy sikoly,
és mindenütt nyúlik egy kéz az elfalazott kapuk mögül,
mert mindenütt eltemettek valakit elevenen.

Anyáink jajgatnak, és kedveseink elnémulnak,
mert senki sem tud a másikon segíteni,
mert mindenki egyedül van.

Hallgatástól hallgatásig kiabálnak,
árvaságtól árvaságig csókolódnak,
s magukba szerelmesek ezer fájdalomnyi távolságra
saját lelküktől.

Mert az emberek minden közelsége síron nőtt virág,
és vigasztaló szavaik kívülről jönnek.

Magad pedig a Hang vagy benn a Lélek közepén.

III.

Arányló homlokkal lépsz elénk boldogságunk visszfényében!

Mert Az jött utánunk, Ahonnan elindultunk,
és Akiből szétszóródtunk, Az gyűjtött össze bennünket,

Nyomorúságunk mélyén utolért bennünket,
és alázattá változott a Te tenyereden.

Kelyheid borában lakik,
és oltáraid fehér ostyájában.

Beágyazod őt a vágyainkba,
beágyazod éhes ajkainkba.

Mélyen beágyazod őt árva szívünkbe,
s az felnyílik, mint az ajtók, mikről letépték a pecsétet:

Összeáll az atomok pora,
mert az Örökkévalóság csöndje erősebb a viharoknál.

Egy testből és vérből valók vagyunk,
egy lélek lángjai vagyunk –

hisz Te vagy a föld egyetlen igazi Teste.

IV.

És szólsz:

Most már hadd kösselek meg téged, egek Hatalmasa,
Mindenható a mindenhatóságból,
te a Szentháromság egyetlenje,
te a kiolthatatlan Fénynek ki nem oltott Lánya:

Kedvesem, megláncollak a lelkemmel,
hatolj be a sötét emberiség sötét szívébe.

Az én karjaimból ne váltson meg semmi fájdalom,
ne szabadítson meg semmi szégyen,
ne öljön ki semmiféle halál.

Légy a te örök foglyod Foglya.

Az egyházi év

És szólsz:

Hajoljatok meg évek és álljatok meg holdak.
Ti múltó napok töröljétek meg lábatokat!

Mert az Örökkévalóság szólítja így meg a lelketem:
Nézd nagyon sok a földön a Máva,
nagyon sok az emberek fiai közt a mulandóság.

Úgy kell engem feltárnod, mint egy kaput,
úgy kell áttörnöd az én hófehér pecséteimet, mint egy vékony falat!

Mert olyan közel vagyok hozzád, mint a susogás a füledhez,
csak egy szeretetnyi várakozás és már beállítok.

Csak ide kell egy kissé térdelnetek, és már átölellek benneteket,
rázzátok le magatokról minden vándorösztönötöket.

Mert én le akarok ereszkedni hozzátok az egekből,
a Teremtetlen szava akarok lenni, mely beburkolódzott a szegényes időbe!

Nem akarom, hogy örökkévalóságnak hívjatok,
a ti harangjaitok nevét akarom felvenni,
hogy úgy harangozzanak velem, ahogyan az Angyali Üdvözletre harangoznak.

Úgy akarok vándorolni az emberi történelmen keresztül,
mint ahogyan a Hit nagy ünnepei vonulnak azon át,
úgy akarok felkelni a népek órái felett, mint a karácsonyi csillag.

Hívjatok így: Békét, békét a földnek!
Énekeljétek ki engem, ahogyan az Alleluját énekelitek.
Áldjátok meg engem, mint Húsvéthajnalon a tüzet:
úgy ünnepeljétek engem, mint az Úr szent évét!

Advent I.

És szólsz:

Csukd össze lélek a szárnyaidat,
fordulj vissza a távolból,
szállj le az egekből a te kis házádba!

Te, az Elrejtett vértanúja,
a rejtelmes Isten megkínzottja,
a Láthatatlan szerelmese.

Lehet-e lépni lépések nélkül?
Lehet-e járni a puszta levegőben?
Lehet-e szeretni befelé a Hangtalan-Örökkévalóságba?

Hívd haza a lábaidat, hívd haza a szívedet,
hívd haza őket a te szegény emberségedhez!

Mert nézd, ujjongva járom a rétjeidet,
a barna őszön ál sietős örömmel járok előtted!

Angyalok indultak el és nagy csillagok vannak
már útban efelé a föld felé –

ringassátok a bölcsőiteket anyák, ringassátok:
mert a fényük fel fog derengeni minden csecsemő felett!

Advent II.

És szólsz:

Énekeljétek a hajnali várakozásban,
énekeljétek halkán, nagyon halkán sötét fülébe a világnak.

Énekeljétek térden állva,
énekeljétek szinte lefátyolozva,
úgy énekeljétek, mint a reménykedő asszonyok:

Mert gyengéd lett, aki itt még Erős,
kicsiny lett a Végtelen,
bájossá lett a Hatalmas,
és alázatossá a Magasztos.

Egy szűz kamrájában van helye,
az ölében lesz a trónja,
és dicséretnek is elég neki egy bölcsődal.

Az áhítattól a napok már nem akarnak többé felvirradni,
s a mélységes tisztelettől elsötétülnek a föld éjszakái.

Világosságot akarok gyújtani nektek, ó lélek,
örömet akarok felvillantani az embervilág minden zugában:

Legyen áldott, ki idáig hozza az Urat!

Karácsony

És szólsz:

Örökkévalóság gyermeke, most az anyádnak akarok énekelni!
Olyan szép legyen az énekem, mint a reggeltől meg színesedett hó!

Örvendj Szűzmária, földnek leánya, lelkem nővére,
örülj te, örömeim öröme!

Én az éjszakákon áthúzódó vándorút vagyok,
te ház vagy a csillagok alatt.

Én üres kehely vagyok, s te Óceánja az Úrnak!

Örvendj Szűzmária, én boldognak mondom azokat, akik téged boldognak mondanak.
Sohasem kell többé kétségbeesnie senki emberfiának!

Én csak egyetlen egy kis szeretetecske vagyok,
de mindig ezt fogom hajtogatni mindenkinek: Valakit közületek felmagasztalt az Úr!

Örülj Szűzmária, földemnek szárnya,
lelkem koronája,
örülj, örömeim öröme:

mert boldognak mondom azokat, ki téged boldognak mondanak!

Passió I.

És szólsz az én lelkemhez:

Ne félj aranyos ruháimtól,
és ne rémülj meg gyertyáim sugarától.

Mert ezek mind csak szeretetem fátyola,
mind csak titkomat befödöző gyengéd kezek.

De elvonom majd őket onnan, te síró lélek,
hogyan meglásd: nem vagyok számodra idegen.

Hogy ne hasonlítana egy anya a gyermekére?
Minden fájdalmad az enyém is!

Szenvedésből születtem,
öt szent sebből sarjadtam ki,

szégyenfán nőttem,
könnyek keserű borán edződtem,
vérrel teli kehelyben úszó fehér rózsaszín vagyok!

Szenvedésből élek,
szenvetésből való erő vagyok,
szenvetésből eredő dicsőség vagyok!

Borulj a lelkemre, s találj meg ott az otthonodat!

Passió II.

Ma így szólsz:

Ismerem a boldogságtól való borzongásodat,
láttam, hogy sápadsz el a bíborba öltözött órák előtt.

Ismerem a teli kelyhektől való viszolygásodat,
és ismerem még a legkedvesebb lélektől való idegenkedésedet is.

Mert a boldogság megsebzi a bensődet:
hideg kezekkel nyúl annak a mélyeibe.

Kioltja az álmaidat,
és mint egy nagy-nagy kétségbeesés,
úgy oltja ki vágyaidat.

Úgy nehezedik az érzékeidre,
mint a megkövült bűn,

úgy ülepedik a lelkedre,
mint elfonnyadt füvek halálos illata.

Tetőtől-talpig fájdalommal burkol be,
s így a magad boldogsága rejt el a Boldogság elől –

ezért lesz örökkétartó minden fájdalmad.

Passió III.

Ma így szólsz:

Fel szeretném tární előtted szenvedésed titkát,
te kedves, te szemérmes, te lelkem rokona, szerelmesem:

Én zokogok a te mélyeidben!

Évezredek óta dolgozom rajtad,
minden apádat-anyádat megáldottam a kereszttel.

Fájásokba és sebekbe kerültél nekem,
tövisek közt szabadítottam ki csuklóidat a világ kötelékeiből.

Magányosságba és sok emberélet
sötét csendjébe kerültél nekem.

Vérembe és vagyonomba kerültél,
a lábaim, alatt elnyúló földembe kerültél,
egész világomba kerültél!

Kifinomodtál, te lélek,
selyemfonallá lettél,
amit jól megsodortak.

Most már egészen könnyű szál vagy,
ami nem tapad meg többé.

Átlebegsz az élet mezőin,
tovaszállsz a világ virágzó tartományain,

de egyikük sem fog már lekötni,
te hontalan, te fájdalomaim Bolygó hollandija!

Passió IV.

Ma így szólsz:

Olyan glóriát akarok zengeni, hogy zsongásba
kezdjenek tőle harangos tornyaim:

A föld minden fájdalma áldja az Urat!

Áldja a nyomorgó és a száműzött,
áldja a csalódott és a kifosztott,
áldja őt minden soha-le-nem-csillapodott.

Áldja őt a lélek izzó kínja,
és áldja a természet sötét fájdalma!

Áldja a szeretet áldott kínja!

Áldja a lélek magányossága,
és áldja a lélek fogsága.

Áldja őt a bűn kínja,
a pusztulás kínja,
és áldja őt a halál keserves kínja.

Íme, lefoszlottam minden dísz az oltárimról:
hervadjon le róluk a vászon, mint a mezők virága.

Takarja el arcát minden festett képük.

Kioltottam utolsó vigaszomat,
elviszem az Uram testét is,
hogy a lelkem egészen elmerüljön az éjszakába,

mert boldogsággá változott a föld minden szenvedése,
hisz Valaki nagyon szerette:

nézd a Kereszt fáját, ezen függött a világ Üdvössége!

Passió V.

Ma így szólsz:

Levetem lábamról a cipőmet,
levetem véges részemet
és belépek a Határtalan Birodalomba:

fakadjatok fel életem sötét forrásai!

Gyűljetek ide éjszakáim,
ti a bűn fekete madarai
kiterjesztett szárnyakkal ereszkedjete le rám:

most kezdek legmélyebb dalomba,
hogyan megtaláljam Istenemet!

Mert óriási a világ szenvedése,
szörnyűsége és végtelen.

Kitelt tőle, hogy szétáradjon az égen és a földön,
kibírja az örök szeretet súlyát.

Szentséges Isten, szentséges Erősség, szentséges Végtelenség,
bűneim Istene, gyengeségeim Istene, halálom Istene:

ajkamat odafektetem a sebeidre, –

Uram, odafektetem a lelkemet a keresztedre.

Húsvét

Hangot hallottam az éjszakából,
zúgott, mint a világ lélegzete,
s ezt kérdezte:

Ki akarja hordani az Üdvözítő koronáját?

S a szeretetem felujjongott: „Hordom én, Uram, szívesen.”

És kezembe vettem a koronát,
s a vérem végigfolyt fekete tüskéin,
le az ujjaimra.

De a Hang újra megdördült:
„A koronát a fejedre kell hordanod!”

S szeretetem azt felelte:
„Igen, ott fogom hordani.”

Fejemre tettem a koronát,
s erre fényesség gyúlt ki rajta,
olyan áttetsző, mint a hegyi patakok.

És a Hang újra szólt:
„Nézd, a fekete tövis kivirágzott!”

S fény ömlött le a fejemről,
szélesen, mint egy folyó,
s földig körülölelt engem.

És én rémülettel felsikoltottam:
„Mit akarsz. Uram, hová vigyem a koronádat?”

S a Hang felelt: „Az Örökkévalóságba!”

És én így szóltam:
„Ez a fájdalmak koronája,
Uram, hadd haljak meg vele!”

De a Hang így felelt:
„Nem tudod, hogy a Fájdalom halhatatlan?
Hisz én is egy Örök Valóságot hirdetek:
hogy Krisztus feltámadott.”

S a Fény ekkor elragadott engem...

Az Úr mennybemenetele után I.

Ki fogja most már húrjaidat pengetni, lelkem aranyos hárfája?
Te elhagyott jegyes, ki fogja újra felcsigázni örömedet?

Messze földet bejártam,
de mindenütt csak földek és rétek vannak,
és mindenütt süket teremtmények!

A fák ágai a szemem közé lógnak,
sűrű lombjuk elfödözi minden reményemet –

Te gyönyörűséges, zöld bőrtöne a természetnek, mennyi szenvedést okozol nekem!

Minden éjszaka kisérem fájdalmaimat, de ezek is csak források, amik a földön fakadnak!

Úgy eresztem fel imáimat, mint madarakat, de egy sem tért még vissza, hogy feleletet hozzon nekem.

Uram, hol találom meg, a Partjaidat?

Az Úr mennybemenetele után II.

És a Hangod így szólítja meg a lelkeket:
Miért panaszkodsz az imáidra?

Azok az Irgalmasság Tengerében merültek el, ezért nem jönnek vissza,
ott nyugosznak a kegyelem mély ölén, ezért nem térnek haza.

Hegycsúcsok közt bolyongó susogás vagyok,
virágok közt villódzó fény,
a mezők selymes fűszálai közt futkosó keresés.

A mezők imája,
a levegő harangzúgása vagyok,
a minden hullámzó réteken való letérdelés vagyok.

Íme megáldom földjeidet és ligeteidet,
kitárom kezeimet, mint felpattanni készülő rügyeket,

úgy tárom fel szívemet, mint a föld ölét:
s megáldom magamat a reménnyel ezerszeresen!

Pünkösöd

Ma így szólsz:

Allelujának hívnak s az Örvendezés az én arcom,
olyan vagyok, mint a nyíló rét a hajnalpír koszorújában,
mint egy behízelt tárogató a dombokon!

Hallgassatok meg, duzzadó völgyek,
hallgassatok meg, hullámzó rétek,
hallgassatok meg, daloló, boldog erdők.

Mert én sem állok már árván a ti dicsekvétek közt,
rokonotok és nővéretek lettem,
köszönts engem szelíd képmásom,
te föld, akit az Úr töltött el.

Mert a közeli távoli is,
a kegyelem lépcső is,
s ez úgy él bennem, mint örök birtokom.

Úgy született meg rajtam, ahogy a rügy születik meg a bokron,
úgy fakadt rajtam, mint rózsák a cserjésben.

Szeretetének piros töviseivel virágzom:
bíboros ajándékai fakadnak minden ágamon.

Tüzes nyelvekkel virágzom,
a lángoló valósítással virágzom:
virágzom az Úr Szentlelkéből!

Úrnap

Ma így szólsz:

Királyi zászlók lobognak: most fedem fel az Örök Titkot!

Milyen gyengéden öleli körül a fény a kezemet,
és milyen boldogan csurog le róla.

A szeretet itt már csak a Szeretet mögé rejtőzik el:
s én nyílt aranykehelyben viszem végig a nyílt mezőkön!

Sok mondanivalóm van nektek emberek,
de ma csak térdelnetek kell –

és a térdetek lesz a szárnyatok!

Te Deum

És szólsz:

Hatalmas teremtő Istenem, hadd dicsérjelek egyetlen világosságod mindhárom partján.

Dicsőséged tengerében akarok dalommal elmerülni, nagyságod hullámverése közben akarok énekelni.

Csillagaid aranyló Istene,
viharaid dübörgő Istene,
tűzokádó hegyeid lángoló Istene,

folyóid és tengereid Istene
állataid Istene,
kalászaid és vadrózsáid Istene,

köszönöm neked, Uram, hogy életre keltettél bennünket,
az angyali kórusokig köszönök Neked mindent.

Légy áldott mindazért, ami él!

Fiad Istene,
Örök Könyörület nagy Istene,
Zűrzavaros embered hatalmas Istene.

Minden itt szenvedők Istene,
minden itt haldoklók Istene,
sötét örvényeink testvéri Istene.

Köszönöm, hogy megváltottál bennünket, Uram,
az angyali kórusukig köszönök Neked mindent!

Légy áldott a mi boldogságunkért!

Te, a magad Lelkének Istene,
a Magad Mélyeiben szeretettől szeretetig áradó Isten,

Aki egészen az én lelkemig zuhogsz,

minden téreimen átviharzó,
egész bensőmet lángragyújtó,
te, új Földjeidnek teremtő Istene.

Köszönöm neked, uram, hogy köszönhetek,
az angyali kórusaidig köszönök neked mindent.

Zsoltárain Istene, hárfáim, Istene,
kürtjeim és orgonáim hatalmas Istene,

hadd dicsőítselek egyetlen fényességed hármasság partjain!

Dicsőséged tengerébe akarok dalommal elmerülni,
nagyságod hullámverése közben akarok énekelni.

Litánia Jézus Legszentebb Szívének Ünnepeére

Ma így szólsz:

Úgy akarom most végigimádkozni a lélek tüzet, ahogy egy nagy litániát mondunk végig:

arra a dicsőítő énekekre akarok gyűjtani, amit az ember nem végigénekel, hanem végigszeret!

Szentséges Szív, isteni Szív, mindenható Szív,
Mindenek biborló Titka!

Ó, Szeretet, hadd szeressünk Téged,
Ó, Örök Szeretet, hadd szeressünk Téged örökké!

Tűzhely a jeges világ sötétjében:
Ó, Szeretet, hadd szeressünk Téged!

Lángoló árnyék a világ minden hamis fénye felett,
Ó, Szeretet, hadd szeressünk Téged!

A világ hamis nyugalmának égő jele,
Magányos Szív, lobogó Szív, kiolthatatlan Szív,
Ó, Örök Szeretet, hadd szeressünk Téged!

Szív, aki olyan vagy, mint az éjszakák,
melyeknek már nincs arcuk,
Ó, hadd szeressünk Téged!

Szív, aki oly erős vagy, mint a hullámok,
melyeknek már nincs partjuk,
Ó, hadd szeressünk Téged!

Szív, ki oly szelíd vagy, mint a kisgyerekek,
kikben még semmi keserűség sem él,
Ó, hadd szeressünk Téged örökké!

A Láthatatlan mélyeiből való rózsza,
az alázatos Szűz kelyhéből való rózsza,
virágzó rózsacsokor, melyben ég és föld ölelkezett össze,
Ó, Örök Szeretet, hadd szeressünk Téged örökké!

Véred lecsurgó köpenyébe öltözött királyi Szív,
Ó, Szeretet, hadd szeressünk Téged!

A töviskoszorú nyers gúnyával övezett testvérszív,
Ó, Szeretet, hadd szeressünk Téged!

Halálos sebeid kemény ékszerében megtört Szív,
trónfosztott, Szív, elárult Szív, szörnyűségesen megkínzott Szív,
Ó, Szeretet, hadd szeressünk Téged!
Ó, Örök Szeretet, hadd szeressünk Téged örökké!

Szív, akiben a hatalmasok rátalálnak a térdükre,
add nekünk szeretetedet!

Szív, akiben a hidegek megtalálják könnyeiket,
add nekünk szeretetedet!

Szív, akiben a tolvajok és gyilkosok is bocsánatra lelnek,
hatalmas Szív, kegyelmes Szív, dicsőséges Szív,
add nekünk szeretetedet!

Örömünk piros tövise,
bánatunk fájó tövise,
halódásunk szép esti pírja,
add nekünk a szeretetedet!

Bíborkendő, ami mellett bűneink
halotthalvánnyá sápadnák,
add nekünk a szeretetedet!

Rubinvörös forrás, ami után szomjazik minden beteg lélek,
add nekünk a szeretetedet!

Nesztelen közelség, melyben találkoznak a távollévő jóbarátok,
add nekünk szeretetedet!

Megszomorodottak mécsese,
üldözöttek és megalázottak világítótornya,
titokzatos hely, ahol még lélegzenek a csendes halottak,
mindentudó Szív, mindeneket megítélő Szív, legvégső Szív:
add nekünk a szeretetedet!

Szív, aki szívedre ölelsz mindnyájunkat,
Szív, aki mindenünk szívére áthatolsz,
Szív, aki megtöröd mindnyájunk büszke szívét:
add nekünk szeretetedet!

Szív, akiben az egyedüllét egész néppé tágu,
add nekünk szeretetedet!

Szív, akiben a szétszakítottság egész néppé forr össze:
add nekünk szeretetedet!

Szív, akiben az egész világ a te népeddé válik:
mi a te szeretetednek szenteljük magunkat.

Túláradó Szív, égi globogó Szív, messzezúgó Szív:
Ó, Szeretet, hadd szeressünk Téged!
Ó, Örök Szeretet, hadd szeressünk Téged örökké!

Hogy felvirradjon a te napod:
szeretetednek szenteljük magunkat.
Hogy mindnyájunk szívének felvirradjon a te napod:
szeretetednek szenteljük magunkat!
Hogy a te napod mindnyájunk szívét a Szívedbe égesse,
szeretetednek szenteljük magunkat!
Hatalmas Szív, Szív, aki elől nem lehet elmenekülni, mindent elemésztő Szív –

Tűz! Tűz! Ég az angyalok szárnya!
Lángol a kerubok kardja!
Fellobogtak az ég tüzei!
Égnek a föld mélyei, lángol a Kő és lángol
az Idő!

Lángol minden teremtmény vágyakozása.
Lángol a lélek a koponyacsúcs sötétjében.

Minden a Szeretetből származott,
mindennek a Szeretethez kell visszatérnie:
szentül, szentül, szentül lobogjanak a szeráflángok!

Szív, ahonnan ered az egek dicsősége,
Szív, a napok és csillagok kezdete és vége,
Szív, az üdvözültek üdvössége,

az egész világon segítő Szív,
Szív, aki meggyőzőöd a világot,
Te páratlan Szív:

Legyen így! Legyen így!
Virradjon fel a te örök szereteted napja!

Mária mennybemenetelének vigiliája

Ma így szólsz:

Az Úrangyala köszöntötte Szűzmáriát,
és Ő elfogadta az Örök Szeretet hazahívó szavát.

Mária lelke, készülődj! Megjöttek az Ég követői!
Magukkal akarják vinni azt a bölcsőt, melyben a te isteni Fiad ringott.

Most fektesd magad arra a Szívre,
ami a Te szíved alatt szendergett,

most burkolózz azokba a leplekbe,
mik oly gyöngéden rejtették el Őt!

Mária lelke készülődj!
Készülj fel a Magasságbeli bölcsőjébe!
Mi történik Veled Tisztaságos?
Az egekbe indulsz!

Krisztus Király ünnepe I.

A Király himnusza azzal a szeretettel kezdődik,
amiért a királyi Jegyes könyörög.

Ébredj, te világ, mert a Legszebb szólal meg!
Kelj fel a fekvőhelyedről, mert az Üdvösséged hív –

Miért hallgattok olyan nagyon, ti hangosak,
és ti sürgölődök, most miért nem mozdultok?

Hallom dicsekvésteget az utcasarkokon,
hencegtek a tengereken,
és a hegycsúcsokon ültök győzelmi ünnepeket:

Nem akarnátok a Magasságbeli Jegyesét köszöntem?
Hisz aki az ő arcát meglátja, az megpillantotta a Királyt!

Krisztus Király ünnepe II.

A Jegyes dicséretét kell zengeni minden földi szív előtt:
a Király csókja díszlik homlokán.

Lelke dicsőségbe merült el.

Teste szeretetének titka.

Kezét kegyelmeivel ékesíti, amik túláradnak minden határunkon.

Fejét a remény csillagával díszíti fel, s ez bevilágít a sírokba is.

Vágyódjatok utána, és megadja nektek a népek békéjét, és az ég kapuit birtokotokul!

Birodalmának minden lelkét nektek ajándékozza,
s hogy boldogok legyetek, nektek adja még az elveszett lelkeket is.

Ő a hatalmas a beszédében és erős a hallgatásában.

Ő a magányos az elhagyatottságában és nagyságos a dicsőségében.

Énekelni kell a Jegyes dicséretét minden földi szív előtt,
a lélek trónjára kell Őt emelni! –

A Király dala a szeretettel végződik,
ez az öröktől fogva kiválasztottak koszorúja!

A végső dolgok

I.

És szólsz:

Láttam egy felhőben tovaszállni a világ nyugtalanságát:
az est csöndje volt a vihar a vitorláiban,
s így menekült gondterhelten a napnyugta elől.

Mert hová fordulhat vajon, ha közeleg az ijesztő Álom, és hol keressen menedéket, ha az kiúzi
a kuckójából?

Hiábavaló már kínoznia az embereket, s ellenük korbácsolnia szenvedélyeik sóvárgásait,
mert mégiscsak megfőzi számukra az italt, amitől elnémulnak.

A városok még zümmögnek egy darabig, de a Nagy Csönd már keresztül szivárog a falaikon.

Fájdalmaik bíbora elsötétül,
és kéjeik bíbora olyan lesz, mint a szürkület.

Büszke szellemeik elsápadnak, mint a feledés.

A nagyot-akarás köddé válik.
és álmok álmává a nagyotalkotás.

A királyok aludni mennek,
s a hatalmasok úgy csitulnak el, mint a kisgyermek:

Mindnyájan a Végszükség keblére borulnak,
s ott pusztá homokká válik minden nagyravágyásuk.

Olyanokká lesznek mindnyájan, mint majd a sírjaikban –
könyörülj, Urunk, a szegény lelkeken!

II.

És szólsz:

Ki vagy le, világ, hogy ijesztgetsz engem?
Hiszen ezerszeresen halok meg a gyermekeimmel!

Hol van az ítéleted, ami engem meghajlíthatna?
Az örök Bíróval küszködik a lelkem!

Nézd, utolsóként állok a búcsúzás óriási hídján,
s a karjaimban tartom mindazokat, akiket az élet ellökött magától.

A fülem nem telik be jajszavukkal,
és sápadt az arcom az aggodalmaiktól.

A lábamat bokáig hamu takarja,
s ruháimról nem szárad fel a sírboltok nedves lehelete.

Valóban belefáradtam már a rémületbe, s a félelmem úgy elgyengült, mint egy kisgyerek keze.

A szeretetem legyőzte őt, s úgy térdrekényszerítette,
hogymár sohasem tud többé felállni.

Jaj, neked világ, aki hiszel a halálban, mert hideg vagy: olyan halálod lesz, amelyről nem is
álmodsz!

Olyan halálod lesz, hogy egy örökkévalóságon át sem halsz bele!

Vigasztalódjatok meg, akik sírtok, és örüljete, kik nem feledkeztetek el magatokról,

mert hűségteket megbocsátássá bűvölöm,
s emlékezetetek kelyhét karimáig töltöm meg értelemmel.

Az okosság minden rabszolgája ellenére
a szabadságban akarom felmagasztosítani szíveteket.

El akarom fogadni az izzókat,
és megszegyeníteni a lemondókat!

A megsemmisülés színe előtt akarok jogot adni a Szeretőknek: az örök élet trónjára akarom
őket ültetni.

Az Igazság fölé akarom emelni őket: fel akarom vinni őket, egészen az Úr Irgalmáig!

III.

És szólsz:

Tudom, hogy kigúnyolnak,
tudom, hogy haragszanak rám,
s tudom, hogy a sötétben tapogatnak utánam,

mert hallják ugyan a hangomat,
s tükröképemet is látják a szívükben,

de az Arcomat nem láthatják:
s főm ott nyugszik elrejtve az Isten ölében,
évszázadok óta még sohasem emeltem fel!

Megnőtt mögöttem a Mindentudó árnyéka,
s titkai úgy burjánzanak homlokomon, mint a sötét moha.

Mert engem erre a névre kereszteltek,
hogy a „Megismerhetetlen” – s ennek
szépségét így hívják: „Mélyen elrejtett”.

Az örökkévalóságát áradó hullámokkal takarja el,
és végtelenségét kitörő viharokkal.

Hagyja, hogy a zivatarok megjátsszak,
mintha ők volnának az urak,
s erőit elrejtí oly nevek alá,
miket az emberek alkották.

A szívükbe rejti el lelkét,
Kenyér és Bor alá a Szeretetét.

Nézd, gyöngeségem fátyola takar,
s takar a félreismerés sötét leple.

Jegyesi fátylam leplez,
és égi örökségem fehér fátyola.

Mert abban kell engem felismerned,
amit nem látsz,
és lelkednek ott kell bennem hinnie,
ahol aggodalom tölti el.

IV.

És szólsz:

De ha egyszer majd elérkezik Minden Titkok Utolsó Perce,

s felvillan az Elrejtett,
a bilincseit széttépett Szeretet dülő viharaiban,
mikor hazafelé való sodrása keresztülviharzik
a Mindenségen, s felujjonganak
teremtésének eltemetett vágyai,

amikor lángot fognak a csillagtömbök,
s hamujukból kikél a szabaddá lett fény,

amikor felszakadnak az Anyag vaskos gátjai,
és kinyílnak a Láthatatlan
foglyultartó reteszei,

amikor az évszázadok, mint sasok suhannak haza,
és az Aeonok seregei visszatérnek az
Örökkévalóságba,

amikor szétesnek a Nyelvek edényei,
és előtör a Soha-Ki-Nem-Mondottak
sodró árama,

amikor napvilágra lépnek még a legmagányosabb
lelkek is,
és felbugyog ami még önmagáról sem tudott:

akkor a Leleplezett majd felegyenesíti a főmet,
és pillantásától ellobban minden fátyolom,

és úgy fekszem majd ott, mint egy fedetlen tükör
a világ színe előtt.

És a csillagok felismerik majd bennem saját
dicsfényüket,
a mulandók felismerik bennem örökkévalóságukat,
a lelkek isteni részüket,

és az Isten felismeri bennem saját Szeretetét.

És nem hullik többé más fátyol a fejemre,
csak az én bírám ragyogása.

És abba süllyed el a világ.

És a fátyol neve kegyelem lesz,
és a kegyelem neve Örökkévalóság lesz,
és az örökkévalóság neve Boldogság lesz.

Ámen.